

Ε Σ Τ Ι Ο Ζ Ω

3.12

7ο ΓΕΛ
Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ

Υπάρχουν ορισμένες μέρες που απλά κάθομαι μπροστά σε μια κενή σελίδα για ώρες, χωρίς αποτέλεσμα. Έντονες διαμάχες, σκληρός ψυχολογικός πόλεμος, αναίσχυντοι εκβιασμοί, κι όμως η σελίδα δεν υποχωρεί και παραμένει κενή, επιδεικνύοντας αυτό το σκανδαλώδες λευκό χρώμα και τις άκρως προκλητικές ρίγες της.

Ακόμη πιο συχνά, αυτό που στο μυαλό ακούγεται τόσο φιλοσοφημένο και βαρύγδουπο, όταν τελικά αποτυπώνεται στο χαρτί θυμίζει περισσότερο αντίχειρα που βρέθηκε στη λάθος μεριά ενός σφυριού παρά λογοτεχνικό κείμενο. Και πάλι, η σελίδα συνεχίζει τους εμπαιγμούς της, κερδίζοντας τον άμοιρο συγγραφέα άλλη μια φορά.

Το πρόβλημα της κατακρεούργησης των ιδεών δεν εντοπίζεται στην αδάμαστη φύση της σελίδας (όσο κι αν αυτή περηφανεύεται), αλλά στην διαδρομή που ακολουθεί η ιδέα. Κάπου ανάμεσα στο μυαλό και στο χαρτί, με κάποιο μυστηριώδη τρόπο, οι ιδέες κόβονται σε χιλιάδες κομματάκια με αποτέλεσμα να χρειάζονται επανασυναρμολόγηση, η οποία τις περισσότερες φορές είναι τόσο εύκολη και επιτυχημένη όσο και η κατασκευή ολόκληρης τραπεζαρίας από το Ikea.

Ποια είναι όμως η ρίζα του προβλήματος, ποια η διαδικασία που επιτρέπει τελικά στην κενή σελίδα να συνεχίσει να ζει ελεύθερη; Ορισμένοι έχουν περιορισμένο λεξιλόγιο, άλλοι δυσκολεύονται να εκφραστούν γενικότερα, κάποιοι κινούνται συνεχώς μεταξύ δύο ή και παραπάνω γλωσσών- η πλειοψηφία όμως των ανθρώπων αντιμετωπίζει σοβαρότατο πρόβλημα αυτοπειθαρχίας. Τελικά, αυτό που χρειάζονται όλοι όσοι γράφουν είναι εξάσκηση. Η συνεχόμενη επαφή με το αντικείμενο, όπως και με κάθε άλλη ασχολία άλλωστε, είναι ο μόνος δρόμος, διότι πολύ απλά “άμα το εγκαταλείψεις, θα σε εγκαταλείψει και αυτό”. Αποκηρύξτε λοιπόν το οικολογικό σας πνεύμα, αγοράστε χαρτί με το κιλό, εξοπλιστείτε με παντός τύπου γραφιστική ύλη και δείξτε στην κενή σελίδα ποιος είναι το αφεντικό.

Και στην περίπτωση που δεν μπορείτε να εμπνευστείτε; Αφήστε κάτω το μολύβι, ακούστε λίγη μουσική και αναλογιστείτε: ελπίδες, όνειρα, φόβοι και επιθυμίες- μια απεραντοσύνη που ακόμη και το ίδιο το σύμπαν θα ζήλευε βρίσκεται κλειδωμένη ανάμεσα στις συνάψεις των νευρώνων σας. Το μόνο που απομένει είναι να βρουν το δρόμο και να αποτυπωθούν στις μυριάδες των κενών σελίδων που υπάρχουν στον κόσμο μας. Και πού το ξέρετε, μπορεί κάλλιστα να ανακαλύψετε το νόημα της ζωής.(42)

Για τη δημιουργία αυτού του τεύχους δούλεψαν οι:

Αλεξία Καλλιγεράκη, Χριστίνα Αλεξίου, Νάγια Αποστολοπούλου,
Χρήστος Κεκρίδης, Πολυξένη Σωτηροπούλου,

Γζίνα Καπάτου, Πάρις Πασκουαλίν και Χριστιάνα Ντρεκάι (εξώφυλλο)

οι καθηγητές Κωνσταντίνος Μπίσαλας και Πέτρος Μούγιος
του 7ου Λυκείου Ν. Σμύρνης (mail@7lyk-n-smyrn-att.sch.gr)

Μιλώ για μένα

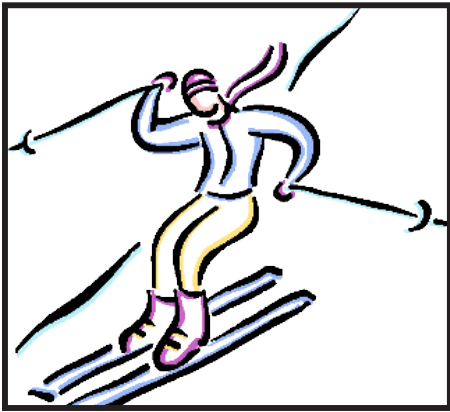
Σε κάθε τεύχος ένας από εμάς γράφει για κάτι που αγαπά

Ο Πάρις Πασκουαλίν, μαθητής του Β4 μας μιλά για το άθλημα που αγαπά.

«Θεωρώ τον εαυτό μου πολύ τυχερό γιατί από πολύ μικρή ηλικία ήρθα σε επαφή με τον αθλητισμό και ιδιαίτερα με το σκι. Το γεγονός αυτό το οφείλω στον πατέρα μου ο οποίος με δίδαξε από μικρό, επειδή ο ίδιος είδοντας μου έτσι το πάθος του ναν εφικτά λόγω των ευνοϊκών ρε ο τόπος καταγωγής του παντά σε ορεινή περιοχή με πολύ μικά κέντρα.

Όταν τσουλώ από μια πλαγιά, ένα τράβηγμα στο σβέρκο, περθερώνομαι από το οποιοδήποτε αυτό δεν θα μπορούσε να συμ-άθλημα που είναι αρκετά επικίνδυνη φύση μου.

Χρωστώ πολλά στο σκι γιατί βελτίωσε την προσωπικότητα μου σε κάθε τομέα. Μου πρόσφερε ήθος ώστε να συναγωνίζομαι και να μην ανταγωνίζομαι, να αποδέχομαι την ανωτερότητα του άλλου και να αντιμετωπίζω τόσο την νίκη όσο και την ήττα με αξιοπρέπεια. Καλλιέργησε την κρίση μου, την αυτενέργεια, την αγωνιστικότητα και μου πρόσφερε ψυχική ισορροπία, αισιοδοξία και με απάλλαξε από διάφορα συμπλέγματα και διεύρυνε τους πνευματικούς μου ορίζοντες»

να δάσκαλος του σκι, μεταδί-γι αυτό. Φυσικά όλα αυτά έγι-συνθηκών, τις οποίες πρόσφε-τέρα μου μιας και βρισκόταν κο-εύκολη πρόσβαση στα χιονοδρο-όποιον πόνο και να έχω, όπως νά αμέσως. Νιώθω σαν να ελευ-πράγμα με προβληματίζει. Και βεί αν δεν αγαπούσα αυτό το κίνδυνο και ταιριάζει στη ριψο-

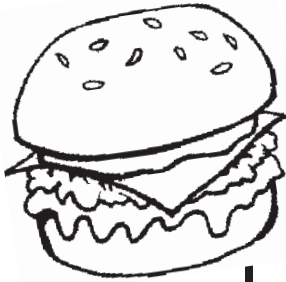
σινέ

σχολείο

Οι προβολές που έχουν γίνει ως σήμερα:

- Τα παιδιά του Παραδείσου (Ιράν)
- Σινεμά ο Παραδεισος (Ιταλία)
- Η Ογδότη Μέρα (Βέλγιο)
- Δείπνο Ηλιθίων (Γαλλία)
- Μοντέρνοι Καιροί (ΗΠΑ)
- Μια Υπέροχη Ζωή (ΗΠΑ)
- Συγγραφείς της Ελευθερίας (ΗΠΑ)
- Ο Γητευτής των Αλόγων (ΗΠΑ)
- Τελευταία έξοδος Ρίτα Χέιγουορθ (ΗΠΑ)
- Goodbye Lenin (Γερμανία)

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ ΓΙΑ ΦΑΓΗΤΟ

η κ. Πίτσα, η υπεύθυνη του κυλικείου του σχολείου μας

απαντά σε ερωτήσεις

της Χριστίνας Αλεξίου και της Νάγιας Αποστολοπούλου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Πόσα χρόνια εργάζεστε σε αυτό το σχολείο;

-Σε αυτό το σχολείο εργάζομαι τέσσερα χρόνια και τώρα πάω στον πέμπτο.

Έχετε εργαστεί και σε άλλα σχολεία;

-Όχι σε κανένα άλλο.

Έχετε δεθεί με τα παιδιά του σχολείου; Και γενικά από παλιά είχατε καλές σχέσεις με τα παιδιά;

Πάντα είχα καλές σχέσεις με τα παιδιά, μάλιστα ήθελα να γίνω και δασκάλα! Όχι μόνο τα πάμε καλά, αλλά είμαι και αρκετά δεμένη μαζί τους

Διακρίνετε αλλαγές στις συμπεριφορές των παιδιών ανά χρονιά;

Ναι αρκετές ειδικά από τα αγόρια...

Καλές;

Ναι καλές, δεν πιστεύω ότι είναι αρνητικές. Κακά παιδιά δεν γίνονται πάντως.

Κάποιοι, όμως, ισχυρίζονται ότι τα παιδιά ανά χρονιά χάνουν όλο και πιο πολύ τις αξίες και το ήθος τους.

Όχι, δεν τα χάνουν. Τα καλά παιδιά, που έχουν αξίες και ήθος δεν τα χάνουν ποτέ...

Πώς βλέπετε τις αλλαγές, που έχουν γίνει στην παιδεία;

Είναι ότι πιο λυπηρό μπορείς να ακούσεις. Πιστεύω ότι τα παιδιά μας δεν τους ενδιφέρουν καθόλου. Συνεχίζουν να κάνουν μια παράδοση στην παιδεία και έτσι τα τελευταία είκοσι χρόνια η παιδεία πάει από το κακό στο χειρότερο. Και νομίζω ότι θα πάει ακόμα χειρότερα. Λοιπόν, εγώ θεωρώ ότι οι καθηγητές δουλεύουν αρκετά, για να κάνουν ότι μπορούν ενάντια σε αυτό το σύστημα και σε πολλά σχολεία, όπως το δικό μας υπάρχει μια πολύ καλή ομάδα καθηγητών, που δουλεύει αρκετά. Τέλος θα ήθελα να πω ότι όταν κάνετε καταλήψεις να τις κάνετε με γερά επιχειρήματα, τα οποία θα έχουν ουσία και θα είναι το τελευταίο σκαλοπάτι, για να διεκδικήσετε αυτό που θέλετε. Να προσέχετε για να μην πέφτετε σε παγίδες που σας στήνουν οι μεγάλοι.

Υπάρχουν κάποια πράγματα, που θα θέλατε να αλλάξετε σε αυτή τη δουλειά;

Θα ήθελα να καλυτερεύσει η υποδομή, έτσι ώστε να είναι το κυλικείο πιο διαφορετικό, δηλαδή πιο χαρούμενο. Δυστυχώς δεν γίνεται...

Να μας πείτε ένα πλεονέκτημα και ένα μειονέκτημα αυτής της δουλειάς.

Πλεονεκτήματα έχει αρκετά, γιατί έχεις αρκετό χρόνο λόγω των καλοκαιρινών διακοπών και με τις αργίες. Επιπλέον, συναναστρέφεις με νέα παιδιά, που και θα νευριάσεις και θα γελάσεις, δηλαδή δίνουν μια χαρούμενη νότα στη ζωή σου. Το μόνο μειονέκτημα είναι ότι μένεις για λίγο δηλαδή έξι με οκτώ χρόνια. Μετά το κυλικείο πρέπει να το πάρει κάποιος άλλος.

Αν είχατε τη δυνατότητα τι θα θέλατε να έχει το κυλικείο ενός σχολείου;

Θα ήθελα να έχει και φρούτα και βιολογικά προϊόντα και αυτά που υπάρχουν ήδη, δηλαδή μεγάλη ποικιλία.

Μια ευχή που θέλατε να κάνετε για το μέλλον...

Να μπορέσει η Ελλάδα να βρει το δρόμο της και μαζί όλα τα υπόλοιπα. Εσείς τα νιάτα να μας φέρετε καινούρια πιο καλά πράγματα, από αυτά που δεν κάναμε εμείς.

Αν κάποιος επισκεφτεί το σχολείο μας Κυριακή απόγευμα, δεν θα δει, όπως είναι λογικό, ένα σκοτεινό με κλειδωμένες πόρτες σχολείο, αλλά ένα σχολείο ζωντανό, όπου ο χορός, η μουσική, η ενισχυτική μαθημάτων, τα σεμινάρια, ο κινηματογράφος και η παρατήρηση των άστρων συνυπάρχουν. Αν, λοιπόν, φτάσει κατά τις έξι δεν γίνεται παρά να ακούσει το γέλιο παιδιών και καθηγητών, αλλά και τη δυνατή μουσική από την αίθουσα γυμναστικής, που τις Κυριακές μετατρέπεται σε αίθουσα χορού. Ωστόσο, το είδος της μουσικής αλλάζει μέχρι τις οχτώ, που σβήνει εντελώς. Από hip-hop μετατρέπεται σε Latin, από tango σε μοντέρ-

ν ο
χορό.
Θα πρέ-
πει να
συγα-

ρούμε την χορευτική ομάδα και τον καθηγητή της, που δεν είναι παρά ο μαθητής του Γ3, Γιώργος Ταλάτζεφ, οι οποίοι έκλεψαν την παράσταση στην Χριστουγεννιάτικη γιορτή.

Αν όμως, ο επισκέπτης κοιτάξει καλύτερα θα δει πως η μουσική συνυπάρχει με τα μαθηματικά, τα αρχαία, τη φυσική κ.τ.λ., αφού αρκετοί καθηγητές προσφέρθηκαν να παραδώσουν δωρεάν φροντιστηριακά μαθήμα-

τα σε όσους μαθη-
τές το επιθυμούν.

Έτσι, οι υπό φυ-
σιολογικές συν-
θήκες κυριακάτι-
κες σχολικές τά-
ξεις σφύζουν από
ζωή, κέφι και μά-
θηση.

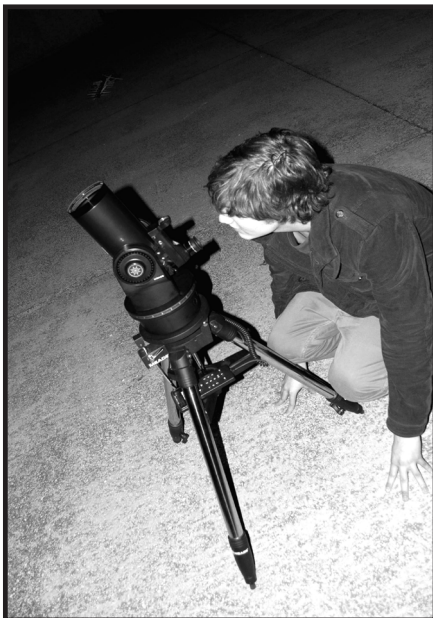
Παράλληλα με
όλα αυτά πραγ-
ματοποιούνται
διάφορα σεμινά-
ρια το θέμα των
οποίων μεταβάλ-
λεται μετά από

κάποιο χρονικό διάστημα. Μάλιστα, ο εμπνευστής κύριος Μπίσαλας έχει ονομάσει αυτή τη δραστηριότητα «Μικρό Πολυτεχνείο», καθώς θεωρεί ότι είναι πολύ σημαντικό κάποιος να έχει πολύπλευρες γνώσεις και ειδικά γνώ-

σεις, που βοηθούν στην επίλυση καθημερινών προβλημάτων. Αυτή την εποχή, λοιπόν, πραγματοποιούνται σεμινάρια ξυλουργικής. Είναι σπουδαίο να καταφέρνεις μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα να κατασκευάζεις διάφορα μικροαντικείμενα για το σπίτι, αλλά ακόμα πιο θαυμαστό είναι το αίσθημα της δημιουργίας, που νιώθει κάποιος, όταν το άμορφο υλικό παίρνει μορφή και αποκτά λειτουργικότητα.

Στις οχτώ, όμως, όλα αυτά τελειώνουν έτσι καθηγητές, μαθητές, γονείς συναντιούνται στην αίθουσα πολυχώρου, για να παρακολουθήσουν την εβδομαδιαία ταινία. Δεν πρόκειται να δει κανείς καμιά ταινία γνωστή, που δεν έχει

Μια ξεχωριστή Κυριακή... της Νάγιας Αποστολοπούλου

καμία ουσία, αλλά θα δει μια ταινία, η οποία ανήκει στο χώρο της πραγματικής τέχνης και όχι στον εμπορικό κινηματογράφο. Στο μέσο της ταινίας πραγματοποιείται ένα δεκάλεπτο διάλειμμα, όπου μοιράζονται διάφορα φαγητά, όπως τηγανίτες, ψωμί, κέικ, ποπ-κορν, τα οποία αποδεικνύουν τις δημιουργικές ικανότητες των καθηγητών μας ακόμα και στην... κουζίνα.

Μερικές φορές όταν ο κινηματογράφος τελειώσει, όλοι μανевαίνουμε στην ταράτσα, όπου μας περιμένει το τηλεσκόπιο του κύριου Μούγιου, το οποίο μας επιτρέπει να παρατηρήσουμε τους πλανήτες, τα άστρα και να εξερευνήσουμε... το διάστημα.

Αν, λοιπόν, κάποιος έχει αμφιβολίες για όλα αυτά δεν έχει παρά να επισκεφτεί το 7ο Λύκειο Ν. Σμύρνης ένα κυριακάτικο απόγευμα.

εφηβεία

της τζίνας καπάτου

Δεν μπορεί να αμφισβητήσει κανείς ότι η σημερινή εποχή χαρακτηρίζεται από έντονη πολυπλοκότητα αλλά σαφώς και κρίση σε όλους τους τομείς. Οι νέοι όμως ως οι επόμενοι κυρίαρχοι του κόσμου, βλέπουμε τα πράγματα από μια διαφορετική γωνία, τη γωνιά όπου εμείς θα αλλάξουμε τα δεδομένα της εποχής που ζούμε.

Σήμερα, παγκοσμίως επικρατεί όχι μόνο η οικονομική κρίση αλλά και η κοινωνικοπολιτική, καθώς επίσης το πνεύμα κινδυνεύει να ατροφήσει αφού η κρίση και τα προβλήματα δεν περιορίζονται σε συγκεκριμένους τομείς. Τα νέα παιδιά λοιπόν απογοητευόμαστε μέρα με τη μέρα για ζητή-

ματα που μας αφορούν είτε άμεσα, όπως η εκπαίδευση, το περιβάλλον, η εγκληματικότητα κατάχρηση πληροφοριών από τα ΜΜΕ, είτε εμμεσα όπως η πολιτική και η δημοκρατία, η ανεργία, η οικονομική κρίση και τα ναρκωτικά. Η θλίψη και η στενοχώρια είναι τα συναισθήματα που υπάρχουν στις καρδιές μας, όταν βλέπουμε μπροστά στα ματια μας να χάνονται ζωές, να καταστρέφονται περιουσίες ή ακόμα να μην αποδίδεται η δικαιοσύνη. Δεν είμαστε σίγουροι για το μέλλον, νιωθουμε ανασφάλεια και φοβόμαστε ότι τα οράματα μας δεν θα έχουν την απήχηση που θα επιθυμούσαμε και έχουμε φανταστεί.

Εκτός από τα παραπάνω, είναι φυσιολογικό να μην εμπιστευόμαστε την προγενέστερη γενιά, να τους κατηγορούμε και να τους περιφρονούμε, πάντα μέσα σε επιτρεπτά όρια, εφόσον είναι οι κυρίως υπαίτιοι για την τωρινή αταξία που επικρατεί. Δεν είναι λίγες οι φορές επίσης, που οι νέοι, οντας ασυμβίβαστοι σε ιδανικά, αναζητούν νέα πρότυπα, υγιή, ώστε να παραδειγματιστούν για να αποφύγουν τυχόν λάθη. Ο αυθορμητισμός των νέων και η έπαρση τους να ανακαλύψουν νέα πράγματα και η μη ικανοποίηση που νιώθουν από τη χώρα τους, τους οδηγεί στην εγκατάλειψη του τόπου τους και σε άλλους προορισμούς. Εκεί πιστεύουν πως θα έχουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, περισσότερες ευκαιρίες στον επαγγελματικό τομέα, χωρίς την αγωνία για μείωση μισθού ή απόλυση.

Η νέα γενιά λοιπόν, έπειτα από αλλεπάλληλα ζητήματα που κατακλύζουν την κοινωνία, καλείται να την αναδιοργανώσει, να την προστατέψει από χειρότερες καταστροφές, δημιουργώντας ένα καλύτερο αύριο. Η επιθυμία μας να βελτιώσουμε την κατάσταση αυτή αποτελεί το «βασικό συστατικό της συνταγής μας. Η ομαλής-συνεργασία, ο σεβασμός και η τιμιότητα θα δώσουν τις βάσεις για το στόχο μάς. Η προώθηση για περισσότερη δουλειά και προσπάθεια αναζήτησης και απόκτηση εγκυκλοπαιδικών γνώσεων θα συντελέσουν στην σφαιρική μας αντίληψη των πραγμάτων. Όταν κάποιος έχει γνώσεις και κριτική ικανότητα, μπορεί έπειτα να σκεφτεί τρόπους ή να συγκρίνει το παρόν με το παρελθόν και να επιτευχτεί η ομαλή διαμόρφωση της κοινωνίας στην όποια ζει. Πιο συγκεκριμένα, οι νέοι, κατόπιν μιας ακολουθίας από πορείες μαθητικές ή όχι, αντιδρούν σε κάθε είδος καταπάτηση των δικαιωμάτων και ως ένδειξη διαμαρτυρίας, επεμβαίνουν όπως μπορούν για να γίνει αντιληπτή η δυσάρεσκειά τους.

Οι νέοι αν και άπειροι στη ζωή, έχουν δικαιώματα και ευθυνες, προβλήματα και δυσκολίες που πρέπει να αντιμετωπίσουν και δεν είναι κοινωνικά αποστασιοποιημένοι, όπως ισχυρίζονται αρκετοί ενήλικες. Γι' αυτό το λόγο, πρέπει να λαμβάνουν οι υπόλοιποι υπόψη τους τη γνώμη και τα επιχειρήματα τους, να μην τους περι-

Χαμογελάστε! του χρήστου κεκρίδη

I love it when someone's laugh is funnier than the joke! ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΕ!!!!

Ελάτε, μην ντρέπεστε! Δείξτε μου το χαμόγελο σας! Δώστε μου το καλύτερο που έχετε! Ετσι μπράβο! Αυτό είναι χαμόγελο! Έλαμπε το πρόσωπο σας με μιας! Γιατί ουσιαστικά αυτό είναι το χαμόγελο! Η έκφραση της χαράς, ευτυχίας, αισιοδοξίας και ευχαρίστησης που μπορεί να κρύβει κανείς μέσα του! Ένα χαμόγελο διώχνει όλα τα άσχημα από το μυαλό! Τι καλύτερο από μια μέρα γεμάτη με χαμογέλα και γέλιο! Με ένα χαμόγελο, κάνουμε τον κόσμο να φαίνεται καλύτερος! Πιο όμορφος, πιο ζεστός, πιο...γελαστος! Γιατί ναι, μπορείτε και να γελάσετε! Να ξεκαρδιστείτε στα γέλια, να μην σας μένει αναπνοή από το γέλιο, να γελάσετε τόσο πολύ που γίνετε πιο κόκκινοι και από πασχαλινό αυγό! Μα πείτε μου, δεν το ευχαριστιέστε όσο τίποτα άλλο? Δεν έχει σημασία τι ήταν αυτό που σας έκανε να γελάσετε! Σημασία έχει ότι σκορπίσατε γύρω σας τον ενθουσιασμό που εσείς νιώθετε! Ναι! Μπορεί να κάνετε και τους άλλους να γελάσουν! Ακόμα καλύτερα! Βεβαια το ξέρω, οι καιροί είναι δύσκολοι, τα προβλήματα και οι έγνοιες ένα σωρό! Αλλα, ξεχαστε τα αυτά για μια στιγμή! Διώξτε τα από το μυαλό σας, για ένα λεπτό μονό! Πηγαίνετε στους φίλους σας, στην παρέα σας! Κάντε μια τρελά, μια χαζομάρα! Και χαμογελαστέ!!!!

antonio της πολυξένης σωτηροπούλου

Σε μια πόλη της γειτονικής Ιταλίας, ζούσε ένας πολύ έξυπνος άνθρωπος, ο οποίος ήταν ποιητής. Το όνομα του ήταν Αντώνιο. Ήταν καθημερινά κλεισμένος στο σπίτι, μόνος του, τις ατελείωτες ώρες που η γυναίκα του έλειπε για υποχρεώσεις. Εκείνος παρέμενε πάντα μέσα περιμένοντας τη στιγμή που θα του ερχόταν η έμπνευση για να γράψει το επόμενο βιβλίο του. Συγγενείς του είχαν απομείνει ελάχιστοι και αυτοί ξεχασμένοι σε κάποιο χωριό. Μόνο ένας άνθρωπος τον επισκεπτόταν στο σπίτι του, ο φίλος του Φραντσέσκο.

Οι μήνες έφευγαν ήσυχα και έφτασαν τα γενέθλια του Αντώνιο. Ο ίδιος καθώς ήταν χαμένος στις σκέψεις του δε θυμόταν τη σημασία της ημέρας μέχρι τη στιγμή που χτύπησε το κουδούνι. Άνοιξε και στην πόρτα αντίκρισε έναν νεαρό με ένα πακέτο στο χέρι. Πήρε το πακέτο και το άφησε στην άκρη. Λίγες ώρες αργότερα αποφάσισε να το ανοίξει. Το ξετύλιξε και έβγαλε από μέσα ένα ζευγάρι κέρατα. Διάβασε την καρτούλα η οποία έγραφε "Για να ανοίξεις τα μάτια σου, Χρόνια πολλά, Φραντσέσκο"

Ο Αντώνιο ήρεμος άφησε το πακέτο και κατευθύνθηκε στο γραφείο του, όπου ξεκίνησε να γράφει το νέο του βιβλίο. Με το Φραντσέσκο δεν ξανάρθαν σε επαφή, ενώ το βιβλίο του συνέχιζε με πολύ καλούς ρυθμούς. Οι μήνες περνούσαν, ο Αντώνιο κοινωνικοποιούταν όλο και περισσότερο, ώσπου έφτασαν τα γενέθλια του Φραντσέσκο.

Ο Αντώνιο έστειλε στο χαμένο φίλο του λουλούδια. Εκείνος όταν τα παρέλαβε, γεμάτος περιέργεια άνοιξε την ευχητήρια κάρτα και διάβασε "Χρόνια πολλά και.. ο καθένας ό,τι έχει δίνει, Αντώνιο!!!"

Κάποια παράξενη ώρα, οι συντάκτες της εφημερίδας είχαν τη φαινή ιδέα να επιδοθούν σε μια λεγόμενη "λογοτεχνική σκυταλοδρομία" - η οποία μάλλον θυμίζει περισσότερο λογοτεχνικό χαλαρό σμένο τηλέφωνο, παρά αγώνα δρόμου- και ιδού το αποτέλεσμα.

Οι κανόνες απλοί: ο καθένας γράφει μια ιστορία διακοσίων λέξεων και προωθεί την τελευταία παράγραφο στον επόμενο συγγραφέα, ο οποίος πρέπει να την συνεχίσει από εκεί.

Ομολογουμένως, το γεγονός ότι ξυπνήσε σε ένα παγωμένο πάτωμα φορώντας μαύρο κοστούμι θα έπρεπε να του είχε κάνει περισσότερη εντύπωση. Πολλή περισσότερη εντύπωση, αν ήταν ειλικρινής με τον εαυτό του. Δεν το συνήθιζε όμως, οπότε γιατί να ξεκινήσει τώρα... Και αφού δεν τον προβλημάτισε ιδιαίτερα η διαδικασία του να ανακτά τις αισθήσεις του σε έναν φαινομενικά εγκαταλελειμένο δωμάτιο, με ένα σοβαρό κενό μνήμης, τότε η μυρωδιά της φορμόλης, ο σκληρός λευκός φωτισμός και η καταγίδα που μαινόταν έξω από τα ψηλά παράθυρα θα έπρεπε να τον είχαν προϊδεάσει για όσα θα ακολουθούσαν. Δυστυχώς όμως, ο ήρωάς μας ήταν τόσο απασχολημένος με το να αγνοεί κατηγορηματικά την -σχεδόν ανύπαρκτη πλέον- λογική του, που του διέφυγε το γεγονός πως κάτι, κάπου, κάπως είχε πάει αρκετά στραβά' άπιστευτα στραβά εάν θελήσουμε να ακριβολογήσουμε.

Βεβαίως, θα έπρεπε να του είχε φανεί παράξενη και η μουσική που αντηχούσε στο δωμάτιο. Ο πιανίστας, όποιος και όποιο ήταν, απέδιδε εξαιρετικά το πνεύμα της παλιάς μπλουζ, τόσο καλά μάλιστα που αν ο ήρωάς μας έμπαινε στον κόπο να σκεφτεί, θα ορκιζόταν πως είχε βρεθεί σε εκείνο το περίφημο αναρωτήριο της Νέας Ορλεάνης, το οποίο μάλλον δεν είχε και ιδιαίτερα ενεργητική επίδραση στην "ανάρρωση" των ασθενών του.

Ίσως έπρεπε να του είχε κάνει εντύπωση το κοστούμι και το καπέλο. Ίσως και η αλυσίδα που κρεμόταν από τη μέση του, ίσως και το χρυσό εικοσοδύναρο στην άκρη της, που γυάλιζε σχεδόν επίπονα κάτω από το λευκό φως του χώρου. Από την στιγμή όμως που δεν τον ενόχλησε ούτε το μεταλλικό τραπέζι στην μέση του δωματίου, ήταν ειλικρινά άξιος της μοίρας του. Τελικά, αναρωτήθηκε, μάλλον έχω δει υπερβολικά πολλά film noir.

-α. καλλιγεράκη

Ήταν εντελώς ανυποψίαστος! Του φαινόταν όλα φυσιολογικά! Η φωνή μέσα του φώναζε: «Φύγε! Έχεις πέσει σε μια καλοστημένη παγίδα!» μα μάταια. Μα δεν του έκανε εντύπωση τίποτα; Ούτε ο χώρος ούτε το ντύσιμο του άντρα, που φαινόταν από παλιά ότι δεν θα είναι άξιος ποτέ του για κοστούμια και χρυσάφια; Και όμως, είχε δεχτεί να κλείσει συμφωνία μαζί του. Ήταν δελεαστική η προσφορά του. Η κόρη του πέθαινε και αυτός ο άνθρωπος του πρόσφερε την μοναδική ευκαιρία να την κρατήσει ζωντανή. Τελικά άξιζε που είχε κοπιάσει τόσο πολύ, γιατί να που τα χρήματα τελικά αποδεικνύονται χρήσιμα. Φιλοχρήματος δεν υπήρξε ποτέ, αλλά τελικά η ανάγκη κάνει τον άνθρωπο να συνειδητοποιήσει την αξία του χρήματος. Η κόρη του πάση θυσία έπρεπε να σωθεί και επιτέλους, θα τα κατάφερνε! Ο άλλος μίλησε πρώτος.

«Φίλε μου... Δεν μπορείς να φανταστείς την χαρά μου που σε ξαναβλέπω! Για μία ακόμη φορά δείχνεις πόσο μεγαλόψυχος είσαι!». Τόσο καλά έπαιζε το ρόλο του, τόσο αληθινή ήταν η προσποίησή του που τώρα είναι που θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο άντρας πιάστηκε για τα καλά στην φάκα. Δεν υπήρχε επιστροφή, η μοίρα του είχε παίξει άσχημο παιχνίδι. Κάπου πολύ μακριά από το δωμάτιο εκείνο, η Ατροπος άφησε ένα δάκρυ να κυλήσει στο γερασμένο μάγουλο της, καθώς κρατούσε σφιχτά το ψαλίδι, έτοιμη να κόψει το νήμα που τόσο άδικα έπρεπε να σταματήσει την εξέλιξή του. Η κάρνη του όπλου ίσα που φαινόταν, αλλά σίγουρα είχε στυλώσει το βλέμμα της στο στήθος του άντρα.» Τι μεγάλη ειρωνεία που ήρθες» ήταν οι τελευταίες λέξεις που ακούστηκαν πριν ο πυροβολισμός αντηχήσει λυπητερά μέσα στη νύχτα.

Ένα περιστέρι που καθόταν έξω από το παράθυρο, τρομαγμένο, πέταξε μακριά.

-χ. κεκρίδης

Όμως αυτό το περιστέρι δεν ήταν από τα συνηθισμένα του είδους του, μα επρόκειτο για εκείνο που επισκέπτονταν το Νικόλα Τέσλα, το μεγάλο φυσικό που πειραματίστηκε με τον ηλεκτρισμό και το μαγνητισμό. Ο Τέσλα και το περιστέρι είχαν αναπτύξει μια ακατανόητη για όλους επικοινωνία (πολλοί ήταν οι συνάδελφοι επιστήμονες που τον χαρακτήριζαν τρελό). Το περιστέρι του μετέφερε τη φρικιαστική σκηνή του πυροβολισμού θέλοντας να μοιραστεί με κάποιον το τρομό και την έκπληξη που βίωσε τη στιγμή που απλά είχε καθίσει έξω απ' το παράθυρο και κουτσουλούσε μια περαστική γριούλα.

Ο Τέσλα εμπνεύστηκε από αυτό το συμβάν και κατασκεύασε την περίφημη ακτίνα θανάτου με την οποία ισχυρίστηκε ότι προκάλεσε την ανυπέβλητη καταστροφή στην Τουγκούσκα της Σιβηρίας (έστω και αν αργότερα αποδείχθηκε ότι οφείλονταν σε μετεωρίτη). Η Ατροπος όμως, θύμωσε με το ψέμα και την ματαιοδοξία του Τέσλα και έπεισε την αδερφή της, τη Λάχεση, να περικόψει το χρόνο ζωής του μεγάλου φυσικού. Έτσι τελειώνει αυτή η ιστορία, με τις Μοίρες να ορίζουν την πλοκή της, όπως ορίζουν και τη ζωή...

-Λευκήσ.